

Nedělní procházka lesíkem

aneb

Tyrolský jódli v českých luzích a hájích

Jdeš-li Povltavskou stezkou a už už se blížíš k osadě Svatojánské proudy, musíš projít krásnými malými tunýlky vysekanými do skal. Kromě romantiky skýtají úkryt před deštěm, průlez, průhled a také ozvěnu. Jednou se tímto údolím klidu, zelené krásy lesa a tichým tokem vod rozhodla vyjít si na procházku rodinka. Hned na první pohled bylo znát, že nejsou zdejší. Tatínek byl oblečen jak do cukrárny : béžové tesilové kalhoty, světlou košili.

Maminka: žlutobílé šaty, skoro na zem, slaměný klobouk a botičky s podpatěčky. Jejich synek měl alespoň plátěné gatě a původně bílou košilku. Nejhůř ovšem byla na tom dcera - růžové silonové šatičky a bílé lakýrky. Bylo vidět, že opravdu nikdo z nich neví, jaká úskalí jim Povltaví chystá.

Vyšlapující se stezkou od Svatojánských proudů k tunýlkům, uslyšeli podivné zvuky. Zprvu to znělo jako zpěv: „Hola, hahó!“ Později se tento zpěv změnil na český, nakonec i na alpský jódli. Tunýlkem znělo střídavě: „Jódli-leídý!“ Pak hlas o něco vyšší zajíkávě zavolal: „Jááák je ti Rakouskóóó?“ Ale protože ozvěna ne a ne odpovědět: Ouzkóóó!, odpověděla si majitelka hlasu sama: „Ale jde tóóó!“ Po tomto extempore přišel pěkný modulovaný jódli: „Jááá mááám malýýýhóóó!“

V tu chvíli se toho chytly dva neškolené polodospělé hlasy:

„Jááá mááám malýýýhóóó!“

A zas se ozval ten čistě intonovaný:

„Celýýýhóó holýýýhóó!“

Rychlostí blesku se přidaly i ty dva opakující hlasy a celému Vltavskému údolí sdělovaly:

„Jááá mááám malýýýhóó, celýýýhóó holýýýhóó!“

V tu chvíli se stalo, že ta naškrobená, silonová a tesilová rodinka vystoupila ze tmy jednoho z tunýlků a spatřila tu jódliující rodinku. Táta: sto let starý džíny, košile, původně béžová či zelená? Kluci v ustřižených kalhotách, no co dělat, když kluci rostou a kalhoty ne a ne růst s nimi? Mámina košile mohla patřit kterémukoliv členu rodiny, tak na ní plápolala. Kalhoty byly ale její! Už hodně, hodně dlouho. Kdysi mohly být i docela fešácké. Kdysi.

Jódli z úst obou kluků ještě dozníval. Obě rodiny zůstaly na chvíli stát, bylo vidět překvapení na obou stranách. Pak zcela němě a téměř bez dechu kolem sebe všichni prošli a zmizeli.

Dohru ta příhoda měla ještě večer v hospůdce U Taterů, kde před setměním Kočičandy (kámošky, tak skalní trampky, že sebou berou na vandr i svého kocoura) Božce (rodilý člence osady Skot) a babičce Taterové vyprávěly:

„Odpoledne šla kolem nás taková vyfintěná, tesilová rodinka a sotva přišli k tunýlkům nevím co vypili, ale začali jódlovat jako Tyrolský sedláci: Jááá mááám malýýýhóó celýýýhóó holýýýhóó! Dneska se v těch lidech člověk těžko vyzná.“

Mlčela jsem jako hrob. Nechala jsem to na nich. Stejně bych nikomu nevysvětlila, že na stezce kolem Vltavy napadlo mého muže učit naše kluky jódlovat. Dodnes však, když jdu tunýlky, ozve se ve mně takový malý hlásek a šeptá mi:

„Jááá mááám malýýýho...“